

Toroczkay András

Ismerős

Nézegetem az ismerőseimet. Keresek valakit,
akit nem ismerek, és próbálok rájönni,
miért jelöltem vissza. Egyre több halott
embert ismerek, néhányuk még posztolgat is.
De nem fogom lájkolni egy halott posztjait,
a végén még rám ír. Nézegetem a fényképeket.
Az egyre öregebb arcokat, némelyek gyerekekkel,
egyre több gyerekkel fotózkodnak, mások
lefognak, megint mások meghízznak. Elváltak.
Mosolyognak, mintha várnának valamit.
Mások nem mosolyognak, hanem makacsul
szomorúan néznek. Én is szomorúan nézek,
mert ha meghalok, és így marad minden,
fárasztó lenne egy örökkévalóságig
mosolyba fagyott arccal nézni a monitoron túlról.
Egy sör van előttem, az örökkévalóságig
nem beleinni, milyen lesz? Rákeresek Tantaloszra.
Jenny Tantalos Ausztráliában lakik.
Christina Tantalos szintén. Lehet, rokonok.
Hol élnének Tantalosok, ha nem egy börtönszigeten?
Nem mindenkit ismerek, akiket ismerek,
ez mindig szíven üt, mennyire senkit,
tulajdonképpen alig-alig valakit. Igen.
Olyan osztálytársak képeit nézegetem,
akikkel nyolc-tíz-negyven év alatt talán,
ha egy mondatot váltottam.
Vagy mondjuk itt ez a lány,
az utcánkban lakott, húsz évig,
és lehetett volna valami. De nem lett semmi.
És most már nem is lesz. Mármint kettőnkkel,
kettőnkkel nem lesz semmi. Elválaszt minket

egy facebook-kék óceán, ha más nem. Persze lett valami mindkettőnkkel: boldogok vagyunk. A képeink alapján legalábbis nem hihetek mást. Nézegetem a facebookon ismerőseimet. Van, akit egyáltalán nem ismerek, de van, akit kifejezetten utálok. Nem mindenkit jó okból. Van, akit igen, de a legtöbbjüket csak úgy. Vajon ők is engem? Az emberek többségét azért utálja az ember, mert nem tud róla, hogy a másik valójában bírja őt. Lehet, hogy nem igaz ez: de elég kedvesen hangzik, hogy egy híres ember szájába adják. Valamikor valamilyen szinten szerettük egymást, vagy legalábbis fontosnak tartottuk elismerni, hogy közünk van egymáshoz. Olyan ez, mint a házasságok fele. Lájkolom a babaképeket, és a házassági fotókat, az edzéseken készült pózolókat is, meg a kutyasétáltatókat. A könyvetolvasósokat is, meg ha valaki meg akar szabadulni valamitől, azokat is. A zenélős, főzős, felháborodott vagy fontos, bejelentős (érdektelen) posztokat is. Ahogy a szép tájakat lájkolja az ember. A szép tájakat szeretik az emberek. Én is szeretem őket. Azokat is lájkolom kötelességtudatból. És a verseket. A legtöbb verset egyébként, megfigyeltem, a költők úgy írják, hogy a végén legyen valami csattanó.

Egy sorozat nézése

P. anyja én vagyok.
Már nem tudom, miért.
Még van huszonegy évem
hogy akkor haljak meg, mint B.

Ugyanakkor R. pár résszel
ezelőtt vert agyon egy terhes
nőt, most pedig, mikor sír, különös:
sajnálom. Nyílvessző a szívben.

Akár nevetséges is lehetne. De nem az.
A fiát siratom, akit ebben a részben
ismertem meg. Azt ígértem magamnak,
addig nem kezdek újba, amíg

nem hagytam megemészteni
a régit. Képtelenség. Tizenkét lépéssel
magam mögött járok, az éjszaka
besúgója, aki mindvégig voltam.

Muszáj ezekkel a felvételekkel
dolgozni. De még nem világos:
hogyan és kinek mondom el végül.
amit ezen a csatornán megtudtam.